

CHƯƠNG 2001: **BÀI HỌC VỀ CÁI OÁN CỦA MỘT LOÀI QUỶ.**

Ngày thứ Bảy, 9 tháng 2, trong buổi họp đạo, sau khi hỏi các pháp hữu nếu ai có thắc mắc gì thì nêu ra và sau đó thì tôi bảo mọi người về sớm, chỉ trừ các vị: Bibi, Tiến, chị Nga, chú Lành, cô PT Loan, anh N, chú Th, Randy, anh T, J, Nghĩa, Hương, anh Nh, Mary L. ở lại để học bài học mới về phân biệt các dòng điện trong Vô Vi.

Cũng như những lần hướng dẫn khác với các vị phẩm sắc về việc phân biệt các dòng điện quang từ Trung Thiên trở xuống. Riêng ở các phần ma, tôi chỉ rõ hơn một chút về các dòng điện của các loại ma như:

- Phần lực ở các cõi ngục khác nhau như thế nào?
- Các phần lực vừa mới qua đời.
- Các phần lực còn đi lang thang chưa đến lúc xét xử.
- Các phần lực có thể thấy được người sống.
- Các phần lực không thấy được người sống.
- Các phần lực còn thụ hưởng nơi cõi âm.
- Các phần lực không thụ hưởng nơi cõi âm.
- Các phần Quỷ.

Mỗi phần lực, mỗi trạng thái đều có dòng điện khác nhau và đại đa số các pháp hữu hiện diện đều có thể nhận ra và phân biệt. Mỗi loại dòng điện, tôi đều cho các phần lực đại diện của dòng điện ấy đến để các pháp hữu thực tập và cũng nhân việc đưa các phần lực ấy đến, tôi thường dùng công đức ấy để chuyển vận cho phần lực đi tu. *(Ghi chú năm 2012: Thường người đời không có khả năng phân biệt được các dòng điện, kể cả các nhà ngoại cảm. Người ta chỉ biết mỗi khi các phần lực xung họ là ai mà thôi. Thế nên, khi các phần lực mạo nhận thì người ta cũng bị gạt như mọi người khác. Mà thường, phần lực cũng từ người mà ra, nhất là cô hồn các đảng cũng giống như du thủ, du thực ở đời, gạt người để kiếm ăn. Thấy người ta tìm cốt, thì cũng nhận đại để được cúng kiến, rồi thấy người ta cầu thần, thổ địa, ... để chứng thực thì cũng nhận đại làm thần cho người ta yên tâm. Cũng tựa như người sống cũng vậy, người ta cũng nhận bùa, nào là mình là Thượng Đế, là Phật, là Mẫu Quan Thế Âm.... Đủ cả trò, thì ma quỷ cũng vậy! Ở ngoài đời, khi người ta giao tiếp với âm phần thì có hơn 90% là bị gạt).*

Riêng về phần Quỷ, sau khi giảng giải cho các pháp hữu; Quỷ có từ đâu ra? Dòng điện của phần Quỷ như thế nào?... thì tôi có cho gọi một phần Quỷ đến và sau đây là bài học qua một phần cuộc đối đáp của ngày hôm đó:

Trước khi tôi cho triệu một phần Quỷ đến, tôi nhấn mạnh cho các pháp hữu hiểu được khi một con người chết, mang theo một thức oán thật là mạnh và cái thức bám theo hình tướng của đời thật là mạnh thì từ cái thức đời đó nên họ có khả năng cầm, nắm, dịch chuyển các đồ vật gần như người sống dù rằng họ không còn bản thể vật chất. Để cho các vị dễ dàng phân biệt và so sánh 2 trạng thái của dòng điện âm thật khác biệt nhau tôi đã cho phần lực của bà Rose, một người hàng xóm của tôi vừa mới mất khoảng 4 ngày. Tôi gọi bà Rose đến chừng vài giây để cho các pháp hữu bắt được dòng điện của người này rồi tôi mới triệu một phần Quỷ đến.

Một phần Quỷ đã được triệu, ông ta dùng dằng, đến với trạng thái tức giận, cách tức giận, oán hận này không giống như người đời thường khi tức giận và oán hận ai. Vì cách tức giận này là cái cách

không lối thoát, cái hận vẫn còn đó, vẫn bùng cháy từ ngày này sang ngày khác mà không có chi là dập tắt được.

Phần lực bọm trợn, nói chuyện xẵng giọng có vẻ như bắt cần. Nói theo nghĩa đời là cách nói của người mất dạy. Dầu tôi đã biết về người này nhưng tôi vẫn đặt câu hỏi để cho các pháp hữu quan sát. Tôi nói:

- Chào vị! Hôm nay Thầy làm phiền vị một chút!
- Ồ!
- Vị đang ở đâu rồi được gọi đến đây?
- Lang thang!
- Vị có biết đây là đâu không?
- Không!
- Vị có thấy Thầy không?
- Không!

Vẫn với cách nói nhát gừng, tôi vẫn nhỏ nhẹ nói chuyện với người này:

- Hôm nay vị tới đây, cùng ngồi nói chuyện với mọi người, vị có thấy vui không?
- Không!
- Trong lòng vị bây giờ thấy sao?
- Tôi thấy oán!
- Vị oán ai?
- Tôi phải báo oán!
- Vị oán ai?
- Tôi oán tụi nó! Tôi phải giết tụi nó!

Tôi bảo Hương đưa cho tôi ly nước. Tôi nói:

- Thôi vị nhẹ nhàng lại, Thầy mời vị uống ly nước này rồi kể cho Thầy nghe chuyện của vị!
- Phần lực không trả lời. Tôi nói:
- Thôi nhẹ lại đi! Thầy mời vị uống ly nước!
 - Không cần!

Mời đi, mời lại vị này cũng không thêm nhận, cũng với điệu khúc bắt cần. Tôi bỏ qua, nhẹ nhàng cùng với vị này:

- Thôi! Vị kể chuyện của vị cho Thầy nghe đi!

Vị này im lặng nhưng mọi người chung quanh ai cũng cảm nhận được cái “cục oán” trong lòng người này trỗi dậy. Tôi khơi mào:

- Vị là người Mỹ à?
- Vâng!
- Vị mất cách đây bao lâu rồi?
- Khoảng 150 năm!
- Tại sao vị chết?

Phần lực rít lên:

- Tôi bị tụi nó chặt đầu!
- Ai chặt đầu vị?
- Bạn của tôi! Tụi nó chặt đầu tôi rồi ăn thịt của tôi!
- Bây giờ vị thấy sao?
- Tôi phải tìm tụi nó để trả thù!
- Trả thù bằng cách nào?
- Tôi phải chặt đầu tụi nó!
- Vị có tìm được không?
- Không!
- Vị có biết tụi nó hiện giờ ở đâu không?

- Không!
- Như vậy cả trăm năm nay vị cứ đi tìm tụi nó để chặt đầu?
- Đúng!
- Con người sớm muộn gì cũng có ngày chết nếu mình dùng thời gian hơn 100 năm làm việc gì khác thì có lẽ hay hơn.
- Việc của tôi là chặt đầu tụi nó!
- Chuyện ân oán thì do Thiêng Liêng xử. Biết đầu giờ này, do tụi nó làm chuyện ác nên có lẽ tụi nó đang ở dưới địa ngục không chừng, bởi vậy vị đâu có gặp mặt tụi nó!

Phản lực có vẻ dịu lại. Tôi hỏi:

- Thôi! Bây giờ vị có muốn Thầy đưa vị đi tu học không? Để mình tiến hóa lên chớ chứ đâu phải làm Quỷ như vậy hoài được!

- Để lúc khác! Chứ bây giờ tôi vẫn chưa hết oán tụi nó, tôi vẫn còn muốn chặt đầu tụi nó!

Tôi chuyển hướng:

- Nói vậy chứ vị vẫn còn có phước hơn mọi người nhiều!

Phản lực hơi ngạc nhiên, tôi tiếp:

- Vị bị mấy người ăn thịt?

- 3!

- Bây giờ vị coi lại đi, vị có phải có phước hơn tất cả mọi người rồi phải không? Mọi người bình thường, tốt đẹp nhưng khi họ chết, thân thể họ bị hàng triệu, hàng triệu chúng sanh ăn thịt, rút rĩa. Vị chỉ có 3 người ăn thôi là tốt rồi! *(Ghi chú tháng 6-2012: Đây là các lập luận để đưa người ta ra khỏi mê hồn trận mà họ bị dính từ tâm khảm. Cách lập luận hơi vô duyên nhưng đó là cách để làm cho người ta bình tĩnh lại từ cái vô duyên đó. Cũng như chuyện người vợ có thằng chồng ngu quá đỗi nên bà muốn tự vận, khi ra bờ sông chuẩn bị nhảy xuống thì thấy có người còn ngu hơn chồng mình nên bà đã ngừng hành động tự vận để nhìn người ngu kia và thấy mình được an ủi. Nhớ! Lập luận trên không phải là Thầy đang xúi người ta ăn thịt nhau mà là tạo một cách vô duyên tẻ hại hơn cái mà người ta đã mất).*

Phản lực có lẽ hơi bị chao động bởi cách lập luận này. Tôi tiếp:

- Còn tụi kia, tụi nó sống ác như vậy thì chưa chắc được chết lành, còn thể xác của chúng thì cũng giống như mọi người, cũng bị hàng triệu sinh linh ăn thịt, rút rĩa.

Phản lực chao động vì đã thấy ra hướng khác nhưng chưa ngã ngũ. Tôi tiếp:

- Nói vậy chứ vị còn có phước hơn Thầy nhiều! Tiền thân của Thầy trước khi có thân này, cách đây chừng vài chục năm thôi, Thầy bị chết phơi thây. Vị còn có phước hơn Thầy!

Phản lực im lặng, vì trước mắt của họ, Thầy là tối cao nay lại nghe chính vị Thầy này phước phần cũng không bằng mình thì phải bị chấn động. Chuyện kể về tiền thân của tôi là chuyện thật, tôi không đặt chuyện để gạt vị này. Đó là cái hạnh bình thường của một người tu, một người lập hạnh Bồ Tát. Bước đi ở những bước tận cùng để các chúng sanh ở bước tận cùng thấy được rằng, họ vẫn còn hạnh phúc vì khi nhìn xuống, họ còn thấy hơn người, hơn nhiều người mà những người họ hơn ấy lại là những vị lập hạnh Bồ Tát, là những vị Bồ Tát, những vị Phật, những vị Cứu Thế.

Tôi bảo Hương rót cho tôi ly nước thứ hai, một lần nữa, tôi mời vị này:

- Thôi! Thầy mời vị ly khác, mời vị dùng để mình nhẹ nhàng lại rồi đi tu!

- Tôi không cần!

Vị này vẫn còn giữ cách nói ngang. Tôi hỏi:

- Đã bao lâu rồi vị không có ăn, uống?

- Từ khi tôi chết! Nhưng tôi không cần!

- Như vậy vị có đói, có khát không?

- Tôi không cần!

Tôi chỉ ra hướng mới:

- Thầy biết vị không cần nhưng thực thì vị có đói, có khát. Dù là mình không cần! Có đúng không? Phần lực không trả lời, tôi nói:
- Cho dù vị không đói, không khát thì cũng không sao, tốt cho vị thôi nhưng có điều này vị quên nói với Thầy.
- Điều gì?
- Vị... quên... cảm ơn Thầy! Thầy đã liên tục 2 lần rót nước mời vị, Thầy mời vị với thiện ý, với tâm lành. Dù vị có cần hay không cần nhưng Thầy chưa hề nghe vị nói với Thầy “cảm ơn Thầy!”
- Phần lực bất ngờ, tôi nói nhẹ, êm ái và từ tốn:
- Vị xem lại mình một chút, chắc lúc còn sống, vị ...cũng không tốt đẹp gì!
- Phần lực có vẻ hối hận:
- Vâng! Khi sống tôi là một người xấu!
- Tôi chậm chậm nói rõ ràng từng chữ và đi lần vào điểm chánh:
- Bây giờ vị thấy cái cách của vị đối với Thầy như thế nào chưa? Đối với người đến với mình bằng tình thương, bằng lễ nghĩa, bằng thiện chí mà mình đối lại như vậy thì mình có ... đáng chết không?
- Phần lực bị sốc mạnh, nói nhẹ và mất đi cái cách bộp trợn ban đầu:
- Dạ, đáng chết!
- Tôi hỏi rõ từng ý và đi từng bước sâu vào:
- Vị có đáng bị chém không?
- Dạ, tôi đáng bị chém!
- Như vậy, vị bị chém đầu, đó là đáng phải không?
- Phần lực im lặng phủ phục, cuối cùng phần lực nói:
- Dạ, tôi đáng bị chém đầu! Tôi xin lỗi Thầy!
- Tôi mở gút:
- Thôi! Bây giờ hiểu được, nhẹ nhàng rồi phải không? Thôi phải bỏ tất cả, lên đường tu học.

Phần lực cúi đầu đánh lễ, tôi bảo phần lực đánh lễ Ngôi Tam Bảo. Cuối cùng, trước khi đi, phần lực xoay lại nói với tôi:

- Tôi rất nể phục Thầy!

Phần lực đi, các pháp hữu ai cũng hờn hờ vì không những vừa được học bài học về cách phân biệt dòng điện mà còn được học thêm một lối giải quyết vấn đề nữa. Đi sâu, đi sát vào sự việc mà gỡ gút mắc. *(Ghi chú 6-2012: Thường khi người bị đọa làm quỷ, ngoài việc tâm của người ta không cởi bỏ được, ... thực tế nhất là người ta thực sự là người xấu nhưng họ sẽ không bao giờ chấp nhận họ là người xấu cả. Càng nói người ta là người xấu thì người ta càng ghét. Nên để ý điểm này và xem kỹ cách hành xử của Thầy – Ở đây Thầy không đề cập chánh về chuyện ma quỷ mà nhằm mục đích nêu ra một hướng tư duy).*